

[Schovelin.]

Englænder, der satte en anden Pistolen for Brystet og sagde: Vil du købe den, den koster 10 000 Pund? Den anden Mand, en anden rig Englænder, som tilfældigvis havde 10 000 Pund hos sig, svarede: Ja, men lad mig saa faa Pistolen lige med det samme, vi bytter, og saa gav han ham sin Portefeuille, fik Pistolen, vendte den øjeblikkelig mod den Gentleman, der havde generet ham, og denne sagde saa: Selvfølgelig er Pistolen ikke ladt. Saaledes har den ærede Ordfører sat Pistolen for Brystet af Erhvervslivet. Naturligvis ikke nogen ladt Pistol. Thi hvis man ikke havde ladet sig skræmme i Erhvervslivet, kunde vel Venstre sidst af alle Partier være gaaet med til denne Lov, der jo fuldstændig bryder med Kontraktfriheden, som lader Teorien om de skønne frie Kræfter falde i Brokkassen. Men man tvang, naturligvis kompulsiv Tvang, bevares, Erhvervslivets Mænd til at flikke paa dette Makværk.

Ikke desto mindre fik man ikke de væsentligste Ting med. Væsentligt er det, at Præsidenten for Sø- og Handelsretten skulde indskrænke sit Valg til Sø- og Handelsrettens handelskyndige Dommere. Væsentligt er det fremfor alt, at den Domstol, der i første Instans skulde paadømme Sagen, var Sø- og Handelsretten. Jeg kan huske, at da der i sin Tid af afdøde Borgmester Hansen blev nedsat en Kommission for at revidere Møntstemplerne, kaldte han Oldermannen for Guldsmedelauguet, Dragsted, op og sagde: Jeg har tænkt, at der i Kommissionen skulde sidde Juvelerer Michelsen og mig selv — og saa indskød Dragsted hurtigt: og saa mig, for der skulde gerne være en, som forstaar sig paa det. Ligesaa i dette Tilfælde: Skal man partout have en Lovgivning, maa man sørge for, at der i Domstolen sidder nogen, som forstaar sig paa det. Men det har de ikke faaet gennemført fra Venstres Side, i det væsentlige har man kun opnaaet at *sløve Klingens Æg*, og om det er behageligt for Erhvervslivet at blive saaret med en sløv Klinge i Stedet for af en skarp Klinge, tillader jeg mig at betvivle. Specielt har det interesseret mig særdeles meget at se Venstres skiftende Stilling til Spørgsmaalet om *Tjenesteydelsens* Indføjelse. Her fik vi, om jeg saa maa sige, en lille Efterbevilling om deres Villighed til at gaa med; de begyndte med at foreslaa det, saa gik de med, og saa gik de selv bort fra det, og det var, fordi der var blevet indføjet en uskyldig Ændring om, at det skulde være selvstændige erhvervsdrivende, der ydede disse Tjenesteydelser. Det afskrækkede dem.

Man faar en underlig Fornemmelse — det skulde vel ikke have været Meningene med disse Ændringer ad Omveje at komme ind paa Fagforeninger? Naa, det havde været en ærlig Sag at sige det, men det er jo ikke Venstres Metode.

Saa har det samme Venstrepartis Medlemmer i Udvalget tilladt sig at skrive om os, at der fra min ærede Kollegas og min Side „har været vist en forsvindende Interesse for disse dog for Erhvervslivet ikke betydningsløse Spørgsmaal“ — det er dem, som har faaet Udtryk i de Ændringer, Regeringen har været saa venlig at slutte sig til. Jeg maa herom for det første sige, at enhver, der har været Deltager i Udvalgsforhandlingerne, maa, ligesom jeg, have faaet det stærkeste Indtryk af, at Venstre i denne Sag har følt sig bundet til de to Regeringspartier, og at det, det for enhver Pris gjaldt om, var at faa en Overenskomst med dem. Os spurgte man aldrig om noget, man spurgte kun Regeringspartierne. Ellers plejer man at spørge, f. Eks. naar der foreligger Ændringsforslag, alle Partierne om deres Stilling til disse — nej, det faldt ikke den ærede Ordfører for Venstre ind. Han bruger det Udtryk, at vi har „vist en forsvindende Interesse“. Det kan man ikke en Gang sige om ham, han har slet ikke vist nogen som helst Interesse for *vor* Stilling i Sagen. Derfor har der ingen Anledning været for os til at tage Stilling til disse Spørgsmaal, før de forelaa afgjort, og nu foreligger det saaledes, at Erhvervsorganisationernes subsidære Ønsker er opfyldt undtagen netop paa de Punkter, hvor vi havde gjort en Indsats. — Ogsaa med Hensyn til Sø- og Handelsretten retter den ærede Ordfører et Angreb paa os. Han har vist en daarlig Samvittighed i dette Spørgsmaal. Hvorfor skulde han ellers vise en saadan Forbitrelse over *vor* Holdning? Er det i det hele taget ikke ejendommeligt i en Betænkning at fremkomme med en saadan Bemærkning, der, hvis den var rigtig, oven i Købet grænsede stærkt til Indiskretion. Man kan sikkert ikke kalde det for en Rævestreg fra Venstres Side; men hvad skal man saa egentlig kalde det?

Jeg maa da endnu en Gang — jeg siger: endnu en Gang, fordi det allerede er sagt i *vor* Betænkning — fastslaa, at det, det kommer an paa, er ikke, om man har aftvunget Erhvervsorganisationerne et *subsidiært* Ønske, men om man følger Erhvervsorganisationerne paa det *afgørende* Punkt, og det ved vi alle, det ved enhver i denne Sal, det ved enhver hele Landet over, at Erhvervsorganisationerne ser med Gru paa en hvilken som helst Lovgivning, en *hvilken*